

„Ne...“ zasténala Bianka, ale to už se druzí dva plížili chodbou.

Saša se začala proplétat mezi ostatními kočkami vzhůru po schodech. Její bratr a sestra jí byli v patách. Ozvalo se několik varovných zasyčení, ale tři koťátka nikdo nezastavil, a tak došla až ke své mamince a dědovi, kteří stáli společně jen pár schodů ode dveří.

„Neříkalas jim náhodou, ať zůstanou v pelíšku?“ zamumlal starý Ivan k Mlze a přimhouřil svoje jediné oko. Mlha si povzdychla.

„Říkala. Mělo mě napadnout, že mě, vy uličníci, neposlechnete. Tak se držte u mě, vy tři, a *ani hnout!*“ Pak se Mlha obrátila zpátky k těžkým dřevěným dveřím na vrcholku schodiště. Dvě strážní kočky, které měly dneska službu, právě zuby odsouvaly těžkou petlici.

Když se dveře pootevřely na skulinu, Saša se zachvěla a přitiskla se k mamince. Za dveřmi fučel vítr a kvílel mezi tmavými dřevěnými trámy. Všechny kočky na schodišti syčely